

Мамчич Олена

Народилася 1953 року в Чернігові. Кандидат педагогічних наук, доцент, завідувач кафедри мов і методики їх викладання Чернігівського національного педагогічного університету імені Т.Г.Шевченка. Відмінник освіти України. Автор численних наукових публікацій, 45 поетичних антологій, шести збірок лірики. Редактор, перекладач. Дипломант Всеукраїнського літературного конкурсу «РУСЛО» (Київ, 2007). Член обласної літературної спілки «Чернігів». Керівник обласної літературної студії «Гарт». Голова Чернігівського обласного осередку Всеукраїнської творчої спілки «Конгрес літераторів України».

О Patria, нещира Батьківщино,
Немилий край зухвалих ворогів,
У чому біль і гнів – твоя провина –
У «побратимах» розіп'ятих слів?
Тебе приймаю, степе, вічно юний,
У щедрості твоїй – розбите скло,
Рабів нікчемних натовпи насунуть –
Вогнем багаття прощення зійшло.
Без волі і без щирого завзяття
Мій голос завмирає без душі,
Я вам не вірю, мої «вічні» браття,
За смак свободи – пекло і гроші.
Палає день, і ніч знов запалає,
Поглинутим нещастям стане сум,
Твоєї крові вітер не бажає,
Згори несеться віковічний глум.

Твою буду у безжальних гронах
Прийму тебе і голу, і босу,
Необережно не помічу втоми,
Віддам життя за честь твою й красу...

Повій на мене, вітре України,
Лети крізь хмари у сувору ніч,
Надай сміливості і мужності, і сили
Усе перемогти з тобою віч-на-віч.
Ти сильний, вітре, ти щосили вієш,
З собою забираєш лихо й біль,
На крилах вічності – твої надії,
І так спокійно у полоні крил.
Ти сам в собі усі образи маєш
І служиш вірно небу і землі,
Не згубиш долі у зотлілім краї,
У вогняному пеклі клятої війни.
Лети, щасливий, вільний для спасіння,
Змивай повітрям сутінки буття,
В обіймах сонця і святого воскресіння
Врятуй і душі наші, і серця...

Хіба зруйнуєш ти своє призначення
За браком волі залишитись уві сні,
Збагнути час свого лихого значення
Блукати у веселошах весни?
Ще вистачить снаги та блага щирості
Не визначати щедрості зірок,
Прийняти біль зневіри і невірності,
Не обминути долі вправний крок.
Ви руки простягніть до мене, сонце з хмарами,
З небес зірвавшись мріями життя,
Прийміть мене природними примарами,
Кидаючи у щирий вир буття.
Залишуся із вами вічно юною

В несмілих зорях, оповитих майбуттям,
Заквітчаною ніжністю під руною,
В блаженстві справ за дзвоном каяття...

Я – голос твій, несміла безпорадність,
Я – прощення на арфі сивих днів,
Я – неба синь блаженного зняряддя,
Я – безвість молитов і хуртовин.
Удвох з тобою ми вагітні болем
Сумних надій, незраджених основ,
Біжу дорогою, спиняюся на волі
І чую серце, що ганяє кров.
А храми дивляться беззахисно у небо
І віддають своє тепло землі,
Весь космос – мить, та іншого не треба,
Бракує слів у сполоху імлі...

Синє літо моє яснозоре,
Незупинний замріяний шлях
Зубожілих прямих осокорів,
Наче в сонце вмурований цвях,
Лип солодких метелики хочуть,
Обійнявши простори земні,
Квіти серце моє залоскочуть,
Загортаючи ночі у дні.
Безкінечний цей світ неблаганний,
Де отямитись щастя нема,
Де блукає поет безталанний
В кроках весен, а раптом – зима.
І, шукаючи блага людського
В мармурових шляхах забуття,
Служать вірою сила і слово
У бруталних надіях життя...